

Arrest

nr. 347 389 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Japanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 oktober 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1543 legt de eed af en tolkt Japans – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat hij “alle documenten heeft overgemaakt”, en foutief werd ingelicht in het Fedasil-opvangcentrum, waar hem werd verteld dat hij tot 17 oktober 2025 de tijd had om zijn beroep in te dienen, terwijl de termijn reeds afliep op 15 oktober 2025. Hij geeft de voorzitter inzage van een stuk waarin hij naar eigen zeggen zijn standpunt uiteenzet. Waar de voorzitter opmerkt dat dit stuk niet de tijdigheid van het beroep betreft, terwijl de debatten thans dienen te worden beperkt tot dit punt, betwist of weerlegt verzoeker dit niet, maar wijst hij erop dat hij in België geen beroep kan doen op de diensten van een advocaat en hij zelf niet bij machte is om de correcte beroepstermijn te berekenen, waar nog bovenop komt dat zijn mentale gezondheid niet goed is en hij hierdoor meermaals werd gehospitaliseerd. Gevraagd waarom hij niet wordt bijgestaan door een advocaat, licht verzoeker toe dat hij met minstens drie advocaten contact heeft gehad, maar dat hij telkens wordt afgescheept met het argument dat hij geen risico zou lopen in Japan, terwijl dit wel degelijk het geval is. Alle stukken die hij doorheen zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming heeft bijgebracht, heeft hij eigenhandig opgesteld. Waar de voorzitter verzoekers betoog samenvat als volgt: dat verzoekers mentale toestand, met meervoudige opnames, het gebrek aan bijstand door een advocaat en foute informatie vanwege Fedasil, ertoe zouden hebben geleid dat hij zijn beroep slechts heeft kunnen indienen op 16 oktober 2025, bevestigt verzoeker dat dit correct is samengevat.”

5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker op 30 januari 2026 een vraag tot horen heeft ingediend met een schriftelijke toelichting.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan derhalve niet als dusdanig worden gebruikt; evenmin biedt een verzoek tot horen de mogelijkheid nieuwe middelen, argumenten of informatie aan te voeren. Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

In voormelde vraag tot horen verzoekt verzoeker niet slechts om te worden gehoord, maar geeft hij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

6. Nadat de debatten werden gesloten ter terechtzitting van 20 maart 2026, maakt verzoeker op 25 maart 2026 een schrijven over (rechtsplegingsdossier, stuk 18), waarbij hij vijf bijkomende documenten toevoegt:

- kopie van bewijs van aangetekende post met als verzenddatum 16 oktober 2025;
- lijst van 12 advocatenkantoren en 8 organisaties waarmee verzoeker naar eigen zeggen contact heeft opgenomen;
- e-mail van een psychiater, 20 juni 2025;
- rapport van een klinisch psycholoog, 15 maart 2026;
- rapport van het Rode kruis Ciba, 17 maart 2026.

Artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen. Hij kan zich hierbij inzonderheid steunen op de beoordelingsgronden bepaald in artikel 57/6/1, eerste tot derde lid, behoudens wat de beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid of in artikel 57/6/2, eerste lid. De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”*

Hieruit volgt dat de verzoeker nieuwe stukken kan neerleggen tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota. Hoewel de stukken gevoegd aan het schrijven van 25 maart 2026 allemaal dateren van voor de zitting van 20 maart 2026, heeft verzoeker nagelaten deze eerder over te maken of neer te leggen op zitting.

In deze blijkt dat voormelde stukken gevoegd bij het schrijven van 25 maart 2026, door verzoeker pas worden bijgebracht na het sluiten van de debatten. Gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, worden dit schrijven en deze stukken dan ook uit de debatten geweerd.

7. Het betoog van verzoeker ter zitting doet geen afbreuk aan de vaststelling die terug te vinden is in de beschikking van 20 januari 2026.

7.1. De verwerende partij neemt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van diezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift tegen zulke beslissing worden ingediend binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Volgens artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begint de in § 1 van dit artikel bepaalde beroepstermijn te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. De verval dag is in de beroepstermijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de verval dag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, [...] elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs.”*

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de brief met de bestreden beslissing op donderdag 11 september 2025 aan de postdiensten werd overhandigd voor een aangetekende zending, zoals omschreven in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, naar het adres waar verzoeker conform artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet woonplaats heeft gekozen. Verzoeker betwist dit niet en toont het tegendeel niet aan.

Bijgevolg neemt de Raad aan dat de bestreden beslissing op 11 september 2025 op correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend werd verstuurd, zoals omschreven in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De geldige kennisgeving doet de termijn ingaan, zodat in casu dinsdag 16 september 2025 de eerste dag van de beroepstermijn is. De uiterste datum voor het indienen van het verzoekschrift was bijgevolg woensdag 15 oktober 2025.

Zoals de verwerende partij ook aanbrengt in haar nota met opmerkingen, is het op 16 oktober 2025 ingediende beroep van verzoeker ingediend buiten de wettelijke termijn.

7.2. Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoeker aantoont dat hij wegens overmacht werd verhinderd tijdig zijn verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *“Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)”* in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht kan bijgevolg slechts worden aanvaard onder de dubbele voorwaarde dat, enerzijds, een onoverkomelijke gebeurtenis aanwezig is waarop de verzoeker geen vat had en waardoor hij niet tijdig beroep kon instellen en dat, anderzijds, de verzoeker al het mogelijke heeft gedaan, zodat het niet tijdig instellen van het beroep niet mag te wijten zijn aan een fout in zijn hoofde.

Van een rechtzoekende wordt dan ook een zekere waakzaamheid, diligentie en zorgvuldigheid verwacht, zodat het bestaan van overmacht kan worden uitgesloten op grond van de enkele vaststelling dat hij niet de nodige voorzorgen heeft genomen. Overmacht is niet verzoenbaar met een nalatigheid of een gebrek aan vooruitziendheid vanwege de verzoeker zelf.

De Raad moet in casu vaststellen dat verzoeker met zijn betoog ter zitting geen overmachtssituatie aantoont.

Vooreerst toont verzoeker niet op afdoende wijze aan dat hij in België geen beroep kon doen op een advocaat. Het recht op juridische bijstand is in België ruim gewaarborgd, onder meer via het systeem van pro-Deoadvocaten en gespecialiseerde diensten die bijstand verlenen aan verzoekers die internationale bescherming aanvragen. Het louter poneren dat hij geen toegang had tot een advocaat, zonder concrete en verifieerbare elementen die dit ondersteunen, volstaat niet. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd bijgestaan door een advocaat. De bewering dat hij geen juridische bijstand kon bekomen bij de verdere beroepsprocedure kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen. Temeer uit een brief van advocaat V.D. van 3 april 2026 blijkt dat zij als raadvrouw van verzoeker zal optreden (rechtsplegingsdossier, stuk 20).

Daarnaast kan ook de foutieve informatie verkregen van een maatschappelijk werker bij het opvangcentrum waar hij verbleef, niet als overmacht worden aanvaard. Verkregen onjuiste informatie ontslaat verzoeker immers niet van de verplichting om de wettelijke beroepstermijnen te respecteren. Het behoort tot zijn eigen verantwoordelijkheid om zich correct te informeren over zijn procedurele verplichtingen bij een professioneel handelend advocaat of daartoe gespecialiseerde diensten.

Ten slotte toont verzoeker niet aan dat zijn psychische problemen een zodanige ernst en impact hadden dat zij hem daadwerkelijk verhinderden om tijdig beroep in te stellen of de daartoe vereiste stappen te ondernemen. Uit de gegevens in het dossier kan niet worden afgeleid dat er sprake is van een psychische problematiek die belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat het onderhoud op normale wijze is geschied; er kunnen geen problemen worden afgeleid. Hij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt nergens uit dat verzoekers psychische problematiek en mentale gezondheidstoestand van dien aard is dat hij dermate ernstige psychische problemen ondervindt die belangrijke negatieve gevolgen hebben (gehad) op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie. Temeer verzoeker naar eigen zeggen in de relevante periode met minstens drie advocaten contact heeft gehad, hetgeen erop wijst dat hij wel degelijk in staat was om de nodige initiatieven te nemen om zijn rechten te doen gelden en juridische bijstand te zoeken. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker erin geslaagd is eigenhandig een verzoekschrift op te stellen en een vraag tot horen in te dienen alsook op de zitting aanwezig was, wat een zekere mate van inzicht, organisatie en doelgericht handelen alsook zelfredzaamheid veronderstelt.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij niet in staat is om zijn eigen zaken te behartigen en administratieve stappen te ondernemen of procedures op te starten en op te volgen. Hij maakt niet aannemelijk dat hij niet in staat was om diligent genoeg te reageren om tijdig een beroep in te dienen.

In de mate dat verzoeker ter zitting wijst op zijn hospitalisaties ter vergoelijking van het niet eerder neerleggen van zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat blijkens de door hem aangebrachte documenten verzoeker in juni 2025 werd opgenomen in het ziekenhuis KU Leuven en aansluitend van 30 juni tot 9 juli 2025 in het Sint-Jan ziekenhuis te Brussel (verzoekschrift, stukken 3.3. en 3.4.). Uit de door hem voorgelegde stukken blijkt niet dat hij tijdens de beroepstermijn werd opgenomen. In die omstandigheden kan derhalve redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker in staat was om het verzoekschrift tijdig neer te leggen of hiertoe de nodige stappen te zetten. Verder merkt de Raad op dat uit het gegeven dat verzoeker van 27

oktober 2025 tot 19 februari 2026 werd opgenomen in het CIBA van Sint-Niklaas evenmin kan blijken dat verzoeker tijdens de beroepstermijn niet in staat was om tijdig beroep in te dienen.

Er wordt geen overmacht aangetoond.

7.3. Gelet op het voorgaande, brengt verzoeker geen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Nu geen overmacht is aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig is.

Het beroep is onontvankelijk ratione temporis.

8. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. MAES TORRES LOREDO